

Въобще, въ края на XVI в. положение-то на работитѣ между Дунава и Балкана е било такова, че едно възстание, повдигнато отъ българитѣ и поддържано отъ християнскитѣ съсѣди, можело да осигури свободата поне на сѣверна България. И това възстание скоро избухнало въ старата българска столица Търново. Непосрѣдствени причини на това възстание сж били отъ една страна притѣсненията, грабежитѣ и насилията на еничаритѣ, а отъ друга — непоносимитѣ тежки данъци.

Положението на българитѣ въ сѣверна България е било сравнително сносно до 1580 г. Въ тая година султанъ Мурадъ III разрѣшилъ на еничаритѣ да се женятъ, да си събиратъ имотъ, и, за да се отърве отъ тѣхъ, разпрѣсналъ много отъ четитѣ имъ въ обширнитѣ области на своето царство. Еничаритѣ наводнили между другитѣ земи и сѣверна България и започнали всѣчески да притѣсняватъ българитѣ и да имъ грабятъ насила имота. За тия еничарски притѣснения Павелъ Джорджичъ е писалъ (въ 1595 г.) слѣднѣото:

„Отъ нѣкоя и друга година българитѣ сж захванали да теглятъ много отъ еничаритѣ, които сж изпопълнили българскитѣ градове и села. По-прѣди еничаритѣ бѣха тука твърдѣ малко: азъ помня, че въ Провадия нѣмаше повече отъ 4 еничари, а сега сж 80. Сжщо така тѣ сж се размножили и по други мѣста. Еничаритѣ се занимаватъ съ сарафлъкъ; тѣ даватъ на християнитѣ пари съ лихва, като имъ взематъ сто на сто за три мѣсеца,